

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ
ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΡΟΥΣΕΑ
 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
 ΣΥΝΤΕΡΗΚΟΥ Φ. Χρ. 10
 Τιμή Φύλλου
 10 λεπτά 10
 *ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ
 *ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΩΝ.



ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 17 Αυγούστου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδου Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 256

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΥΡΑΓΩΓΟΥΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ
ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΤΡΟΣ
 Α'.

«Ο Αφροδίτης απάγωγος, κημάτων γέννα,
 Ω διαφεντέφτρα έδω, κάθε καρδιάς που νιώσει,
 Ω θεά άλωβαστρωτάχνη, δοξάζω έσένα!
 Τρεις μέρες πών που δεν τον είδα τον καλό μου,
 θερμοί σ' άφην πετούνε της καρδιάς μου οι πόθοι,
 στο έζηνο μου τότε θωροά και σ' άνειρό μου.
 Άπο μικρό παιδί πιστά δε περτάω,
 σ' μου άναφες τον έρωτα για κεινόν τον πλάνο,
 κι άν είδες, άπ' τή φλόγα του πώς δε ήπιουργάω,
 στα πόδια μου τον έφερες να μολογήσει,
 — ω τί στιγμή γλυκιά που δεν τήνε ξεχάνω! —
 πώς χάνετε για μέ. Ήδού του 'δίνες θάμπος
 σαν άστρο άποσπερις φαινάμενη στή δύση
 κι άχτινός στέλλοντας τήν έρα του μανούσης,
 ω σ' ου μανούλα του 'έρωτα, χρυσή Άφροδίτη
 να πέφτει στο γυαλό, να βέρυεσε σεά εμάς,
 σα πελίννας, σαν Τριτωνας, που ή Άμφιτροτη
 τον έφερε στο φως, και να 'ρχετ' έδώ πρώτα...
 Κ' έτσι ξεχνούσαμε τα δυο τής ζωής τ' άβρος
 κι έτρεχε ο χρόνος άλυτος. Και σ' ου γελοΐσες.
 Τρεις μέρες, τρεις! — Κ' άν μου τον ήρταξεν ο Κά-
 βρος!

«Η μήπως...; — Δεν κατάω να τό σκεφτώ, θεά μου
 ή μήπως μ' άπαρηθήκα κι άλλως άγκάλη
 τώρα τον χαίρεται... — Ηάψε, ω πικρή καρδιά μου
 να πάλλεις, πριχού μάθεις πώς άγάπησε άλλη!
 Τρεις μέρες, τρεις! — Το όάμα σου, ω θεά, πεθαίνω!»

Τ' άγαλμα κρύο, άκίνητο, μαρμαρομένο
 τή βλέπει άλύπητα. Οι θεά δεν νιώθουν ζάλη
 για πάθια τών θνητών. — Τίποτες δε μνείει
 μέσ' στο ναό τήν καλοδιά στήν έρωτιάρα.
 — «Ω θεά σκληρή κι άμύλαχτη, θεά ζουλιάρη!
 βλαστήμησεν ή καρδιά κι έξω πηδάει.
 Νύχτα παντού, τρισκότιδο, κι ο νοός της μάδρος
 Που τρέχει: — Που τρέχει πουλί άνεμοδαρμένο,
 δρολάσι που τή τριγγυρνάει κι άνεμοάληη;
 Άγνάπια της βογκάει ο πόνο της ώσαν τάδρος.
 Μά είναι τό μάτι τό θολό σνευσιθμένο
 και βλέπει προς τό πέλαο κι ή καρδιά της πάλλει

Είναι ή 'Ηρώ ή ίέρυσσα τής Άφροδίτης
 κι άκαρτερεί άπ' τήν Άβυδο...
 τον έραστή της!

Β'.
 Μέσ' σ' άγριο καταμούκαρο, στή μάδρη άντάρη
 του γαλανού του Έλλάδσηοντου τό άστατο κύμα
 βαρυνά βογκάει κι' όλο ξεσπά μ' άφρών γαργάρα
 θεριό μ' άρβήντα τά στόματα, που θύμα
 ζητάει να καταπεί κάποιο ζωή με νάτα

Ο Λεάντρος μέσ' άγκομαχάει κι' έχει λαχτάρα
 τί τον ήφρον' ή άγάπη κι' άψηφάει τό μνήμα
 γιατί άγνάπια από τή Έσπτό μιά μαδρομάτα
 μ' ένα θανάρι του ήσάει και σ' άφτό πλάει
 κι' όλο και κόφτει διάστημα στήν όρη στράτα
 και μέσ' σ' ου χαρ-πάλαμα μιλάν και λέει:
 — άδοξία θα μου γενούσουν, έλλάσο' άγρια, δοξία,
 να 'χα κοντά τή θρηπίστουμα μάτια της, να 'χα
 κι' ούλα τ' άστέρια άς έλειπαν, άς οδώναν κι' ούλα,
 τάχα τ' άστέρια πού πάλυ μεύ ήγγαν. τάχα:
 Τρεις μέρες έχω να σε έδω να σου μιλήσω,
 γλυκιά μου άγνή! 'Ηρώ, και σ' ου άγρυπνός για μένα
 ω τάχα θα σε έδω ξανά; τάχα θα ζήσω;...»

Μα ξάφνου οδώνει άφές βορίας κειτό τό θανάρι,
 τον ήφνει τότε ή σκοτεινά εις νερά χαμένα
 κι' έτσι νικάει ή θάλασσα τό παλλικέρι.
 Κουρφέλλιασμένα γνήη άστράφθουν πανωθίο του
 και βλέπει μπρός στα μάτια του τό θανάτο του.
 Βροντάει ο άστροπέλεκας κι' άνηφροντάει
 τή κύμα ως πού τόν οήρην' όχ άδύπητο κύμα.
 όδε τό κορμί, π' όφρην' λυθούν ως τώρα πλίνες.
 Κι' άφτό για μνήμα όγνό άφαλό του άναίγει...
 Κρίμα!

Κλάψε τό Λεάντρο πάει ο Λεάντρος, χήρα κόρη.
 Γ'.

Ξυμέρωσε κι' άνάμωλη σ' ου πάλυ τ' άχτινός
 μπρός στο κατάγαλο ή 'Ηρώ τότε ζητάει
 και τή βραχνή φωνή της θωνοίνου τ' όρη
 — «Συντρήμια εις' ή καρδιά μου! Βράδυ και πουρνό
 γυρνό στο περιγιάλι, στα χαμένα τρέχο,
 και κλαίω, πάντα κλαίω και τό φέκια βυχο,
 ζάλη έχω στο κεφάλι, μα όλο και γυρνό,
 Τριζόννε τα γυαλόδοξα κι' έγω παντέχο,
 τηρώ τό πέλαο, τηρώ τον ούρανό.
 Νερπίδες του γυαλού μου πήραν — άχ πονά! —
 έκείνιν π' άγαπούσα, τώρα νου δεν έχω.
 *Ονειρο ειταν για μέ γλυκό, μα εδούστη τώρα!»

Άπ' τή χαράματα κι' έδώ, έπαψ' ή μόρη,
 μ' άκόμα ή φουσκοθαλασσία κι' ή σοχοζάλη
 άνάστατη τή θάλασσα κριτούν άκόμα,
 Τηράει τ' άφράτα κύματα και ή κεφαλή
 άνθρώπινο κινούσανε, κίτι σά σάμα,
 κι' ούμ' ξεβράζον στο γιάλο έκεί μπροστά της
 του νου π' άγαπαι τό κορμί, του νου π' άγάπη.
 Μαδρεί μ' οδώνη ή άμοιρη τά θεά μαλλιά της.
 — «Τι μοιρολόι πλά να πώ που όλα σου τά 'πα!
 Και τώρα... άς γίνει και για μέ τό μάδρο κύμα
 κοντά σου μνήμα!»

ΜΕΝΟΣ ΦΙΑΗΝΤΑΣ

— **ΡΑΧΑΤΛΗΔΕΣ**
ΚΑΙ ΤΕΜΠΕΛΗΔΕΣ

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ χάνεται, μεγίλος κινδύος
 άπειλει τό Έθνος και:

«... Ο κ. Θ. Διληγιάννης καλλιεργει
 ρόδα εις τήν Κηφισίαν και όμιλει περι διαλύ-
 σεις της Βουλής, μελετών κι' έν ταξείδιον ά-
 ναψυχής μέχρι Δαλματίας.

«Ο κ. Γ. Θεοτόκης παραθερίζει εις τό έν
 Κερκύρα κτήμα του, αναμένων τό κινήγιον
 των όρτύγων και των τρυφώνων.

«Ο κ. Ζαίμης ειδικάζομεν δευ θα έφηρυχά-
 ζη εις τήν Μοήνη του Μ. Σπηλαίου, χωρίς τού-
 λάχιστον να φιλοδέξη ηρουμηνίαν μια; ει των
 μερών της επαρχίας του.

«Ο κ. Σιμόπουλος ταξιδεύει με γιότ άνα
 τας Έλληνικας νήσους χάριν άναψυχής.

«Ο κ. Α. Διληγεώργης μεταβαίνει εις τό
 έν Θεσσαλία κτήμα του διά να μελετήση τά
 της παραγωγής της λαχάρεως.»

ΕΝΑΣ Ρωμηός από τήν Λόντρα στέλνει τήν
 πολύτιμη αυτή πληροφορία στή «Έστία».
 Τίποτε καινούργια δεν μάς μαθαίνει ο Ρω-
 μηός αυτός. Πώς ραχατεύουν και τεμπελιάζουν
 οι Άρχηγοί μας, όταν εύρίσκονται έκτός της
 Άρχής, τό ξέρουμε.

Ξέρουμεν άκόμη πώς καμιά φορά τεμπε-
 λιάζουν, και ραχατεύουν και όταν έχου τήν
 Άρχή στα χέρια τους.

Τό ξέρουμε. Μά τό ξεχνούμε. Και μονάχα
 όταν μάς τό θυμίση κανείς, ξυνοούμε και ζηπα-
 ζομαστέ και τραδοιμε τά μαλλιά της κεφαλής
 μας και σαν χήρες άπαρηγόρητες φωνάζουμε;

— Μπα τους άφιλότιμους! Τό ραχάτι
 τους κοιτάζουν και δεν νοιάζονται για τό Έ-
 θνος που χάνεται; Και δεν δίνουν μιά πεν-
 ταρα για τό χάλια μας; Και δεν συγκινούνται
 καθόλου για τήν κακομοιρία μας;

Τι κι' άν χάνεται ή Μακεδονία;

